

Lieve Joke,

Vanuit een zalig koel Pittsburgh voor eens een berichtje van deze Rotterdammer. Ik lig nu in mijn woonkamer voor nog steeds alleen een stoel, een kassette recorder, zo'n 100 bandjes en een stapel platen instaan. Ik ben nog steeds op zoek naar een bank maar de aanschaf daarvan zal nog wel even op zich laten wachten. Wel heb ik een paar dagen geleden een stereo gekocht. (prioriteiten zijn wel duidelijk) Via Zivan had ik een adresje voor een 2°-hands gekregen. De koel van het geval overlopen omdat hij naar Israël terugging. Toen ik de tuner-versterker zag, sprong ik een gat in de lucht (I was thrilled om het in het Engels te zeggen) want dat apparaat is bijna hetzelfde als wat ik in R'dam heb. Ik hoop dat ik het geval morgen op kan gaan halen. De komende ^{avonden} ~~dagen~~ zal ik wel niet veel anders doen dan platen draaien. Behalve platen draaien, zal ik ook wel veel platen kopen dit weekend want het is bijna het eind van de maand en dan mag ik al het geld wat over is binnen een paar dagen opmaken. Nu ik onder de inbed van Jansen weg ben, zit ik weer in het oude schema van zuinig Leven tot het eind van de maand. Dan gaat echter alles ^{gepland} op zodat ik nu meer geld uitgeef dan ik in de ik-stop-wel-als-ik-rood-kom-te-staan fase deed.

Hier gaat alles de goede kant op. De "summerpaper" is bijna af, de universiteit leeft weer want de colleges zijn weer begonnen en zoals al vermeld is het weer ~~nu~~ niet meer zo vochtig warm. Je kunt nu versimpel je hoofd op je arm leggen zonder dat't zweet zoveel hoort als arm onmiddellijk klef maken. Daar de avond geen verkoeling geeft, is het slapen de laatste twee maanden geen pretje geweest.

Ik hoop dat je de tentamen een beetje goed gemaakt heb. De resultaten hoor ik nog wel eens. Zonder enige twijfel ben je nu al weer hard aan het werk voor de volgende tentamenronde. Goedzo Joke, ik kan nog steeds trots op je zijn.

dag 2 was een greepje helder

Ik begon deze brief op een gemiddelijke avond na wat zoek voor mijn sammapaper verzet te hebben. Om de avond nog wat gemaklijker te maken luisterde ik naar 'Soul mining' van The The en stond er naast het schrijfblok een glas (= plastic beker) whisky. Ik begin de whisky al aardig te weten en spoedig zal ik deze brief onderbreken voor wat versuft te worden zijn, nachtwint, en wie weet wat al nog meer kan gebeuren. De nieuwe studenten zijn gearriveerd. Ik ben blij dat ik niet in hun schoenen sta. Als je die kinden hoort praten heb ik mijn hart nogal eens vast want ik vermoed dat sommigen zichzelf nogal een overschatten. ~~Zevenden~~ Sommigen zullen aan moeten denken dat iedereen hier tot de betere studenten behoort. Het "grappige" is dat degenen die begin vorig jaar duidelijk lieten merken dat ze van zichzelf dachten dat ze het gingen maken, spoedig onderaan genoteerd stonden en één (jaar) is inmiddels vertrokken. Inmiddels ben ik al weer een veek verder en kan ik een anekdote aan burenstaarde toevroeger Marie noquat stand op de fuif van Steve (je weet wel van Aldam) ongetoepelijk met haar "kennis" van klassieke muziek zichzelf belachelijk te maken. Ze luisterde namelijk naar dit x dat onder het typen van mikro-paper. Ik kon niet nalaten om haar belachelijk te maken door te zeggen dat het heel vreemd is als je je kunt concentreren op mikro terwijl je zelfs meer muziek hoort. Tot mijn grote vreugde bevestigde ze even later dat het s^o pianoconcert van Beethoven "The Emperor" heel. Ik kon dus opmerken dat het s^o zo heel. Uiteindelijk werd dit niet gelaafd. Ze zal het wel aflezen. In deze brief moet natuurlijk ook het bezoek aan Sink Manhattan beschreven worden. SSS-productions organiseerde een paar weken geleden haar tweede concert op de kampus. De eerste twee bandjes waren twee solo-groepjes die niet zo deudekend waren. Sink Manhattan was heel goed, maar kon slechts een

paar nummers ten gehore brengen. En dit om de
regerende redenen. Dit alles vond plaats in een
kollegezaal; zo iets als A1 x A2 maar dan iets
kleiner en nabetere steden. En Sink Manhattan
gebruikte twee goede instrumenten. Dat waren
twee basgitaristen. Daarnaast gebruikte S.M. een
hele hoop geres, enorme voorhamers, geresen tonnen
een schuurmachine en ga zo maar door. Op het
podium was uiteraard geen plaats genoeg en dus
was lag ook het hele gangpad bezaaid met
geresen platen. Met de schuurmachine werd
een geresen ten geschuurd wat een enorme
wonderregen de zaal in deelt spuiten.

Tijdens dergelijke evenementen hangt er ook
altijd een politie-agent rond. Nu kwamen er
echter steeds verschillende agenten om de hoek
ghusen om te kijken wat er aan de hand was.
Ook zag ik de organisator het podium opletten
om te vragen of ze zouden stappen wat
tegen de vromen zien gericht was. Nadat een
breedte onderzoek mislukte was, dreigde een
agente het licht aan. De zanger begon toen
- anticiperend op wat ging komen - geresen
staven aan het publiek uit te delen. Dat
publiek begon toen met die staven de
geresen platen in het gangpad te bewerken.
Inmiddels verschenen er zo'n tien man
politie die de muzikanten van het podium
vanden praten. Bij twee liep het val uit de
hand, d.v.z. twee velden kwaad waardoor
de politie het nodig vond om hardboeien
te voorsijn te laten. Daarna kreeg de politie
de zaal langzaam, d.v.z. heel langzaam
leeg. Buiten werd onder het oog van de
politie de voorraad bandjes en hetzels
binnen 5 minuten verdoet. Ik kon helaas
alleen nog het laatste hetzels kopen.
Het argument van de politie om de zaal te
ontuimen was dat de wonderregens en slag-
hamer bestanden te onvrij was om het

publiek. Daar zit natuurlijk best wat in, maar ze hadden gewoon naar de leedzangen moeten bestuipen en zeggen dat die zaal te klein was voor schuurnadines en slaghamers. Hun handrijze bood de velle spale iederdeed tot gee eulle midden in de zaal. ruime voor een konpromis.

Niellens heb ik me pina vermaakt die overal zeel je vel zult bepijper.

Andere bezigheden zijn natuurlijk ebonnie, film bezoek en gitaarspelen. Eexpliciet vermeld werd alleen Miracle of the Rose van Jan Avel. Vader raad dit boek niet aan want vader is bezigd over de gemoedsrust van kindlied maar op vader heeft dit boek een niet geringe indruk gemaakt.

Tot slot moet ik nog de postreactie beschrijven. Het nieuwe bestuur van GALA (Gay & Lesbian Alliance) is wat althiever dan het vorige en deze veeh verdt de hele universiteit beplakt met postertjes.

Voorbeelden heb ik bijgevoegd. Vochtdag is het mijn beurt om samen met micleel de universiteit te beplakken. Dat kan wat vach. Ik ga in ieder geval als het olouher is. Enigzins zenuwachtig ben ik vel, maar zulle alhier zijn vel noodzakelijk dus kan ik niet achterblijven. Uiteraard krijgt G.S.I.A. ook een beurt. Ik ben benieuwd hoe men op de posten segeet want reageren doet men hier altijd in het betveterige veelede.

Ik ben zo vrij om mezelf namens jou stelte te versen. Hoe het ver schrijf ik vel in de volgende brief. Dus tot dan en veele de allatie te epeton van

Wouler

(De elter hier vullen me Wallp gaan noemen de elterbakken) -> Baby veele Bob genceci
zal hen aardig writeer. Zoals je ziel zijn ve aardig melig hier. Desech is agetrijfelet de nadeed dardline veele

P.S.

Inmiddels is de posteractie voorbij, en de brief nog niet verstuurd, dus kan ik wel een p.s'tje toevoegen. Ik begon woensdagmorgen op G.S.I.A.. Thuis had ik van de kleine posterliefjes grote gemaakt. Tels voor achten had ik die opgehangen, doch om tien uur voren ze al verdwenen. Nu had ik die posters op de muur gehangen waar iedereen langs komt en eigenlijk mag daar niet geplakt worden. Niets min blijven daar regelmatig posters hangen. Maar ja! Ondanks dit hadden de posters toch een groot effect. Na achten ben ik een paar dagen langs de posters gelopen en steeds stonden er mensen voor. Meestal in een lacherige en verbazende stemming maar de geeft niet zo. 's avonds heb ik met Michael 280 posterliefjes op prikborden geniet. Daar bleef verbazend veel van hangen. Dat houdt echter niet in dat ze lang zichtbaar blijven want er vordt hier druk geposteerd, zodat er heel gauw een laag overheen gaat. Diezelfde avond heb ik ook G.S.I.A. voor een beurt gegeven; Nu echter alleen op de officiële prikborden. Dit verhoogde de levensduur enigzins. De grote posters op het grote prikbord bleven tot 12 uur de volgende morgen hangen. Sommige kleintjes waren eerder verdwenen maar op de 2° x 3° verdieping (ph.D. kollege zden x wetenschappers) hangen ze nu nog steeds.

Dit was echter niet het eind van de actie want vrijdagmorgen kreeg de universiteit een nog grotere beurt. De twee schoolnoten die G.S.I.A. een beurt hadden gegeven, hadden de kleintjes niet daar ophaar geplakt maar les op de prikborden geniet. En nu nam ik het volgende verschijnsel waar. Weer verdwenen de posters, maar ze verdwenen heel langzaam. Op het prikbord

in de ph.d. gang werden er vijf op ge-
hangen. Daarvan verdween er eerst één
en aan het eind van de middag zag ik
Zivan een groene van de muur plukke.
Ik dus: "Zivan, what are you doing". Zivan
"Nothing". Ik: "Good". Dit zelfde
gedruete verdwijningsproces werd ook plaats
op de ^{andere} borden. Toen ik 's avonds wegging
hingen er ^{toch} nog een paar op elk prikbord.
Ik vermoed dat iemand ze spaart!

Al met al is de posteractie een enorm succes
want iedereen praat erover. Dat "Thinking
about it?" werkt op de lachspieren en ik
kan ~~nu~~ dat enigzins begrijpen.

Ik realiseer me nu dat ik helemaal niets
over het posteren zelf verteld heb. Voor
alle zekerheid zegde ik ervoor dat op
G.S.I.A. niemand me zag. Tijdens het
plakken op de muur was dat niet mogelijk
maar er deden zich geen vervelende dingen
voor. Het enige opmerkelijke was een
meisje dat in een stuijp verzeild raakte
toen ze voor het eerst na haar leven,
denk ik, twee andersgeaarden zag. Maar
gehinnik hield pal na zo'n 5 minuten
op.

Groetjes

